

Hồi 2, 3

Trùng Dương đã quyết chí vào thăm Thiếu Lâm tự nên thay vì đi xuống núi, chàng lại nhắm thẳng ngọn núi leo lên. Gần tới Thiếu Lâm tự, bỗng chàng nghe thấy hình như có người đồn cũi ở gần đây, chàng ngạc nhiên tự nghĩ:

- Lạ thật, đây là chốn thâm nghiêm, sao lại có kẻ cả gan tới đây mà đồn cũi, ta phải tới nơi xem cho biết.

Nghĩ đoạn, chàng dùng thuật khinh công tung mình nhảy lên cây, thoắt chuyên qua cây này sang cây khác nhẹ nhàng như con vượn tuyệt nhiên không nghe qua một tiếng động.

Khi tới nơi, ở trên cao nhìn xuống, Trùng Dương bỗng mỉm nụ cười, thì ra không phải là họ đồn cũi mà là đang luyện công.

Chàng thấy hai thanh niên trạc tuổi 24, 25 mặc áo võ sinh, chân mang giày buộc rất chắc chắn, mặt mày xanh lét, hình dáng ốm o, đứng dưới gốc một cây cổ thụ, một tả một hữu đang dùng bàn tay đánh mạnh vào thân cây như người đồn cũi Chàng tự nghĩ:

- Chắc là họ đang luyện môn Thiết Thủ.

Hai chàng thanh niên chẳng nói chẳng rằng cứ dùng bàn tay chém mạnh vào thân cây liên tiếp, những tiếng lộp bộp đều đều nổi lên, da cây vỡ ra, tro thân cây trắng toát.

Thì ra tiếng đồn cây là như thế, coi tuổi của hai người mà bản lĩnh như vậy thì công phụ luyện tập của họ không phải là ít.

Hai thanh niên liên tiếp chém vào thân cây mấy chục nhát, mặt đã đỏ bừng, hơi thở chẳng điều hòa Thanh niên đứng bên phía trái mặt vàng như nghệ ngừng tay lau mồ hôi chảy trên trán vừa lau vừa nói:

- Chết rồi! Lần trước chúng ta bao tay bằng một lớp vải một lớp sắt tập luôn chín tháng mới chém nổi cây. Đến bây giờ tay không ta đã luyện luôn ba tháng trời mà thân cây vẫn chẳng hề hấn gì. Còn có năm ngày nữa Đạt Ma Trường Lão đến xét võ công chắc thế nào chúng ta cũng bị quở phạt.

Chàng mặt đen có vẻ buồn rầu thở dài một tiếng chẳng nói năng gì, bỗng ở trong rừng có tiếng cười ha hả, tiếng cười có vẻ ngạo nghễ vang lên.

Hai chàng thanh niên giật mình quay lại chỉ thấy một vị hòa thượng mặc áo cà sa màu đen, tai to, mặt lớn, đôi mắt sáng quắc dáng người hùng dũng, ngang lưng thắt một cái giây lưng màu xanh mang theo một đôi Uyên Ương Thiết Đám, từ trong rừng bước ra

Hai thanh niên kia thấy vị hòa thượng này thì có vẻ sợ hãi, chẳng khác gì con chuột thấy con mèo, cả hai người thối lui lại mấy bước cùng cung kính cúi đầu chào

Vị hòa thượng nọ tỏ ra rất kiêu ngạo hừ lên một tiếng, nghiêm nghị nhìn hai người nói:

- Chư Đại, Chư Nhị, hai đứa chúng mày đến đây thụ võ sư tổ đã được ba năm mà sao tài nghệ vẫn kém cỏi như thế?

Hai gã họ Chư cuống quýt cúi đầu nói:

- Thật là chúng tôi ngu quá, nên cũng hết sức tập luyện mà không sao thành công được, kính mong đại sư chỉ giáo thêm cho

Hòa thượng nọ cười to lện một tiếng có vẻ thích thú lắm, dương dương tự đắc nói:

- Hai người hãy lui xa ra, để bản sư thi thố một chút tài mọn cho mà xem.

Hai người họ Chư tránh xa gốc cây mấy thước. Vị hòa thượng kia bèn xắn tay áo, vận nội công bấp thịt nổi lên cuộn cuộn, nhắm thân cây phóng ra một quyền, chỉ nghe một tiếng “Bình” thân cây vỡ ra một mảnh khá lớn bằng cái chậu sâu vào tới hai ba tấc, hai anh em họ Chư lắc đầu le lưỡi quá ư khiếp sợ cho thân lực của hòa thượng.

Vị hòa thượng vừa dùng “Thần công Đại Lực Thiên Cang” của Thiếu Lâm đó, họ Ấn tên Quang cai quản La Hán đường trong Thiếu Lâm tự, sau khi biểu diễn võ công được hai anh em họ Chư hết sức khen ngợi lấy làm vừa ý lắm nói to:

- Đó là ta chỉ mới ra oai một phần nào thôi, chứ Thiếu Lâm tự mà có những tên đồ đệ ngu ngốc như các người thì thật là uổng cả danh tiếng.

Vừa nói tới đó đã nghe thấy tiếng cười khanh khách tiếp theo đó một giọng nói vang lên:

- Không phải những người này ngu, là chỉ là có người dạy tầm thường thôi!

Tiếng nói chẳng phải của ai xa lạ, chính là Trùng Dương, nguyên chàng vẫn ở trên cao trông xuống nhất cử nhất động của mọi người chàng đều thấy rõ. Khi trông thấy Ấn Quang hòa thượng dùng thần công Đại Lực Thiên Cang thi thố, tài nghệ chỉ bằng lúc mới tới Tùng Sơn, vậy mà đã dương dương tự đắc, coi trời bằng vung, không chịu chỉ bảo đồ đệ tới nơi tới chốn, chỉ dùng những lời mắng chửi nhục mạ, thì dần lòng không nổi buột miệng nói to lên như thế.

Đang cơn hứng chí không dè bị người chế nhạo, Ấn Quang hòa thượng cả giận quát to:

- Súc sinh nào to gan lớn mật dám tới đây buông lời hỗn láo, để bản sư dạy cho một bài học.

Quát xong ngược mắt nhìn lên chỗ phát ra tiếng nói đó, thì đã thấy một chàng bạch diện thư sinh xuất hiện ngay trước mặt. Thấy vẻ người nho nhã, không ai ngờ dám buông lời xúc phạm đến thế, Ân Quang chỉ vào mặt chàng thét lớn:

- Mi ở môn phái nào mà ta chưa biết, chẳng hay thầy mi tên là gì, nếu là người quen biết thì may ra ta còn nể mặt tha cho lời nói lếu láo vừa rồi, nếu không ta quyết không cho ngươi toàn tính mạng.

Trùng Dương thấy Ân Quang buông toàn những lời vô lễ, trong lòng đã sớm nổi giận nhưng chàng cố nén cười lên một tiếng trả lời:

- Đại sư hỏi tên họ của sư phụ tiểu sinh à? Tiếc thay, tại hạ không thể nào nói cho đại sư biết được.

Ân Quang hòa thượng nghe nói cả giận không thềm nói câu nào nữa rút ngay đôi “Uyên Ương Thiết Đỡm” nhắm ngay giữa mặt Trùng Dương công tới

Thứ Uyên Ương Thiết Đỡm này là một võ khí rất lợi hại của phái Thiếu Lâm không phải là võ khí mà cũng không phải là ám khí, nó làm bằng sắt, ở giữa rỗng, phóng ra nhanh như tên bắn, có thể xa được mười trượng người nội công cao cường có thể sử dụng một cách hư hư thực thực khiến đối phương không biết đường nào mà tránh.

Nhưng Vương Trùng Dương tập luyện nội công phái “Toàn Chân” đã đến thời kỳ siêu việt, tai mắt đều hơn người, thấy Ân Quang hòa thượng dùng Uyên Ương Thiết Đỡm đánh ra, chàng đã biết rồi

Chiếc thứ nhất bay ra trước lại hóa đến sau, còn chiếc đánh sau lại tới trước, khi đôi Uyên Ương Thiết Đỡm còn cách xa chàng bảy, tám thước cái thứ nhất bỗng chìm xuống, cái thứ hai lao vút tới ngay như một luồng gió mãnh liệt bay tới, nhắm sang hai Thái Dương huyết của chàng mà đâm thẳng vào

Trùng Dương đã phòng bị sẵn, đợi chiếc Thiết Đỡm Uyên Ương thứ hai bay tới tận nơi mới cùng thế “Cắt Mai chi” giơ tay bắt gọn vào lòng bàn tay, còn chiếc thứ nhất đang chìm ở dưới bỗng nhiên quay ngang ra lộn phát lên như có một bàn tay vô hình điều khiển nhắm ngay Quan Nguyên huyết của Vương Trùng Dương, chàng lại đưa tay mặt ra bắt lấy rồi ném trả lại cho Ân Quang hòa thượng và nói:

- Đây ta trả lại cho ngươi

Vừa nói dứt lời đôi Thiết Đỡm Uyên Ương đã bay vọt ra sức mạnh kinh hồn chỉ nghe đanh vút một cái đã lao thẳng vào người Ân Quang lẹ như chớp nhoáng.

Không còn hồn vía, Ân Quang vội lẩn ngay vào gốc cây tránh thoát.

Đôi Thiết Đờm Uyên Ương trúng vào thân cây vỡ một mảnh khá lớn.

Đó là Trùng Dương đã biến ở thế kiếm “Thần Long Bái Vĩ” mà ra, hai anh em họ Chư vỗ tay cổ vũ.

Án Quang cả giận hét lớn một tiếng, nhảy vọt tới sát Trùng Dương vung tay dùng quyền bồng cực kỳ lợi hại của Thiếu Lâm là La Hán quyền, quyết hạ họ Vương cho kỳ được mới nghe

Chỉ thấy một trận cuồng phong phát ra nhắm thẳng mặt Trùng Dương bay tới, sức mạnh có thể xô thành, bạt núi

Nhận thấy chưa chi mà Án Quang đã hạ độc thủ, Trùng Dương cả giận, định ra tay đối phó nhưng chợt nghĩ lại:

- Nếu ta ở trước cửa Thiếu Lâm tự mà đánh với Án Quang theo luật lệ của giới giang hồ mình có một lỗi rất lớn, chẳng khác chi mình đi miệt thị một phái võ hữu danh trong giới võ lâm, hai nửa mình mới ra khỏi Tung Sơn đã gây thù kết oán với Thiếu Lâm thì tránh sao khỏi sự quở mắng của sư phụ.

Nghĩ vậy nên chàng cô nhẫn nhịn vội dùng thế Đảo Kỳ Long, một chiêu thức đặc dị trong Võ Đang Trường Quyền, chỉ khẽ lắc mình đã tránh thoát.

Quyền phong của Án Quang thật quá ư lợi hại, đánh trượt Trùng Dương trúng vào một thân cây chỉ nghe đánh rầm một tiếng, thân cây vỡ một mảnh to, lá rụng rào rào Án Quang định thần nhìn kỹ thấy Trùng Dương bỏ chạy đã khá xa

Án Quang đâu biết chàng vì không muốn gây sự nên mới bỏ đi, lại tưởng chàng sợ võ công của mình mà bỏ chạy nên không chịu bỏ, phóng mình đuổi theo quát lớn:

- Bản tăng đã biết người là cao thủ phái Võ Đang nên mới dùng lời miệt thị bản môn, người hãy dừng lại cùng ta giao đấu vài trăm hiệp cho rõ tài cao thấp.

Trùng Dương vì không muốn đấu với y nên quay lại đáp:

- Tại hạ chịu thua, đại sư đã là người tu hành sao hãy còn hiếu sát lắm vậy

Nói xong, chàng quay đầu bỏ đi thì Án Quang đã dùng ngay thế Kim Cương Đẳng Táng nhằm bả vai chàng công tới

Chàng đứng nguyên không tránh, ngón tay của Án Quang trúng vào bả vai chàng, y cảm thấy tay mình như đánh vào đồng bông gòn mềm nhũn thì kinh ngạc vô cùng, vội kéo tay về, thì Trùng Dương đã bỏ chạy xa đến ngoài hai trượng.

Khi nào Án Quang chịu bỏ, y dùng khinh công phóng mình nhanh như gió đuổi theo

Gần tới Trùng Dương, Án Quang dùng luôn thế “Ngũ Đinh Dục Thạch” nhắm ngay đỉnh đầu chàng bỏ tới

Thoáng nghe hơi gió, Trùng Dương biết lão ác tăng đánh trộm, nên chàng chỉ hơi nhoài mình lên một chút, đã tránh khỏi độc thể của y

Đánh trượt đối thủ, Ấn Quang lão đảo suýt ngã, rất may cho y vì cũng là tay võ thuật cao cường, khinh công cũng vào hạng khá, nên lấy lại ngay được thăng bằng, chẳng những thế lại còn tung người lên cao sử dụng thế Bạch Hạc Đạp Tuyết dùng cả hai gót chân đánh xuống lưng Trùng Dương sức mạnh có hàng ngàn cân lực, hai gót chân của Ấn Quang có thể đập tan được đá, đánh gãy được cây

Không dè Trùng Dương đã luyện tập võ công tới bậc thượng thừa, muốn cương thì cương, muốn nhu thì nhu, chàng muốn làm cho Ấn Quang khiếp sợ một phen nân chẳng những không cần né tránh lại còn giơ lưng ra hứng đỡ hai gót chân của y

Đinh ninh phen này thế nào Trùng Dương không đập mặt thì cũng gãy lưng, không dè hai gót chân đánh xuống như trúng phải một tấm sắt, dội ngược trở lại tê buốt hai bàn chân ngã lộn xuống đất không còn hồn vía, Ấn Quang vội quật chân xuống thành thế “Cá Chép Vượt Đãng” vùng đứng lên trốn trò nhia mắt nhìn Trùng Dương bằng nét mặt vừa căm hờn vừa sợ hãi

Trên chôn giang hồ đã đụng độ rất nhiều cao thủ, nhưng chưa bao giờ Ấn Quang gặp phải một tay ghê gớm như vậy, chưa kịp có phản ứng gì thì đã thấy Trùng Dương cất tiếng cười ha hả:

- Lão sư đùa giỡn cũng đã nhiều rồi, tại hạ xin đáp lễ.

Vừa nói dứt lời, chàng dùng tay áo phẩy nhẹ một cái, tức thì phát ra một trận cuồng phong dữ dội

Ấn Quang cả kinh vội vận nội công toàn thân cứng như thép nguội xuống tẩn để chống đỡ luồng gió ác liệt này, thế mà vẫn bị gió đánh vào người rất như phải bông, văng đi xa hơn một trượng, cây cối chung quanh rào rào rãng rặc như bị một trận bão lớn.

Nhờ Trùng Dương không muốn quyết liệt nên chỉ dùng có ba thành công lực, nếu không thì Ấn Quang còn gì là tính mạng.

Khi lão tăng đứng dậy được thì chỉ còn nghe tiếng cười ha hả vang lên, cùng tiếng giã từ hện ngày tái ngộ từ đằng xa đưa lại và thấy tháp thoáng tà áo thư sinh.

Chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa, vừa sợ vừa tức lại thêm xấu hổ, Ấn Quang lui thủ trở về chùa thuật lại cho mọi người cùng nghe và tả kỹ hình dung của Trùng Dương cho mọi người ghi nhớ, sau này còn gây ra biết bao nhiêu chuyện rắc rối khác.

Còn Trùng Dương ra khỏi Tùng Sơn tự nghĩ:

- Thiếu Lâm tự tuy danh tiếng đã lâu mà võ công không người truyền lối, đã bị thoái hóa quá nhiều

Nên chàng không muốn đến Thiếu Lâm nữa Trước hết chàng đến huyện Đăng Phong, rồi đến Khai Phong, từ Đông vào Tề, Lỗ, dạo chơi khắp các tỉnh Bắc phương suốt ba năm trường, rồi mới trở lại Tùng Sơn theo đúng lời căn dặn của Thanh Hư chân nhân.

Sau khi làm lễ vấn an, Trùng Dương đem những điều mắt thấy tai nghe thuật lại cho sư phụ biết, Thanh Hư chân nhân rất lấy làm vui lòng.

Còn Chu Bá Thông gặp lại sư huynh vui mừng hơn hờ, hỏi hết chuyện này sang chuyện kia, không lúc nào rời Trùng Dương ra một bước.

Thấm thoát đã hơn ba tháng Vương Trùng Dương ở lại núi Bách Cầm, chàng lại thu xếp hành trang để sửa soạn đến các tỉnh phía Nam du lịch. Trước ngày chia tay, đêm hôm đó anh em trò chuyện to nhỏ, lưu luyến chẳng cùng, bỗng Chu Bá Thông như sực nhớ ra điều gì, vội cất tiếng hỏi:

- Sư huynh, ba năm về trước, lúc sư huynh mới hạ sơn, sư huynh có giao đấu với một hòa thượng của phái Thiếu Lâm, đúng không?

Vương Trùng Dương kinh ngạc hỏi:

- Tại sao sư đệ lại biết?

Chu Bá Thông lại nói:

- Sư phụ còn chưa nói cho anh nghe hay sao Lúc anh mới hạ sơn được mười ngày thì có hai vị hòa thượng tới đây, tự giới thiệu là người cai trị kinh đường của Thiếu Lâm tự, muốn gặp mặt sư phụ, tiểu đệ dẫn hai vị hòa thượng đó gặp thầy, tiểu đệ nghe thấy một người hỏi sư phụ:

“Mấy năm nay có người nào của phái Võ Đang, hình dung thư sinh mà võ thuật rất cao cường không?” Và họ cho biết vì có một vị thủ tọa La Hán đường cũng bị chàng thư sinh đó đánh. Tuy thầy biết chắc là sư huynh rồi nhưng thầy không nói, chẳng hay lúc đó sư huynh dùng thế võ gì mà hạ được lão hòa thượng thủ tọa La Hán đường là người rất có danh trong Thiếu Lâm tự vậy

Lúc đó Chu Bá Thông đã 17 tuổi, nhưng tính vẫn ham chơi và hiếu động.

Vương Trùng Dương nghiêm nghị nói:

- Sư đệ, mình học võ không phải để ý tài tranh đấu hơn thua, mục đích là để cứu người hèn yếu bị hà hiếp, giúp nước phò nguy, định an xã tắc, bữa đó phải giao đấu với người của Thiếu Lâm tự là sự vạ bất đắc dĩ mà thôi, sao lại có thể lấy đó làm vinh hạnh được?

Chu Bá Thông nghe lời sư huynh giảng dạy thì hết sức kính trọng, nên không dám hỏi thêm gì nữa

Sáng sớm hôm sau Vương Trùng Dương lay từ sư phụ, giã biệt sư đệ, vai mang khăn gói sửa soạn lên đường. Thanh Hư chân nhân bảo chàng rằng:

- Con nên từ phía nam Thái Thất sơn mà xuống, không nên đi về lối Thiếu Thất sơn.

Hiểu rõ ý thầy, Trùng Dương tuân theo, cúi đầu bái tạ thầy

Chu Bá Thông đi theo tiễn đưa đã được một quãng đường khá xa, hai ba lần Trùng Dương nhắc nhở bảo về, cực chẳng đã Chu Bá Thông đành gạt nước mắt chia tay

Vương Trùng Dương trong lòng cũng biết bao nhiêu cảm động ngậm ngùi hẹn câu tái ngộ. Chu Bá Thông đứng lại nom theo sư huynh cho đến khi khuất dạng trong đám cây mới quay trở lại về núi

Vương Trùng Dương tuân theo lời dặn của sư phụ nhắm thẳng phía nam Thái Thất sơn đi mãi

Khi tới một cái cầu đá dài hơn trăm trượng đi thẳng xuống núi, Trùng Dương bèn dùng thuật phi hành chân không chạm đất người nhẹ như tên lao mình đi vùn vụt, mới tới cửa cầu bỗng thấy một người nhảy vụt tới trước mặt ngăn lại

Trùng Dương giật mình định bộ định nhìn kỹ thì nhận ra là một vị hòa thượng hao hao giống Ấn Quang mà ba năm về trước đã có lần chàng gặp gỡ.

Chàng chưa hiểu ra sao thì đã thấy vị hòa thượng đó cất tiếng rồn rảng nói lớn:

- A di đà Phật, bản tăng là Ấn Trần, xin hỏi thí chủ có phải là người cao đồ của phái Võ Đang đấy không?

Lúc bấy giờ Trùng Dương đã hiểu đến tám chín phần, và chàng đề quyết đây là người của Thiếu Lâm tự đến để trả hận.

Bây giờ Trùng Dương mới để ý nhìn vị hòa thượng này Khác hẳn với Ấn Quang, Ấn Trần hòa thượng mình mặc cà sa màu xám, tay cầm cây phát trần, mày thưa mắt sáng, dáng người hùng vĩ mới thoáng trông qua chàng cũng nhận ngay thấy đây là một người có bản lĩnh cao cường.

Biết thế nào cũng có chuyện chẳng hay xảy ra, nhưng Trùng Dương không hề một chút gì sợ hãi, chàng bình tĩnh chấp tay thi lễ:

- Thưa lão sư, tại hạ họ Vương tên Nhàn, chỉ học được một chút thuật phi hành để đi đây đi đó chứ không phải đồ đệ của phái Võ Đang. Hôm nay nhân đến Tùng Sơn thăm bạn, lúc ra về sợ bị trời tối, nên phải dùng thuật phi hành xin lão sư chớ cười!

Ấn Trần và Ấn Quang đều là người trông coi La Hán đường, La Hán đường của Thiếu Lâm tự gồm có mười tám vị La Hán bằng gỗ, ở trong đặt máy móc rất là tinh xảo, nguyên là của Đạt Ma sư tổ chế tạo cốt ý để thử môn đồ, nếu

người nào muốn hạ sơn phải đi qua La Hán đường thoát khỏi mười tám vị La Hán thì mới được xuống núi

Những đại sư cai quản La Hán đường gồm có bốn người, đều là những tay bản lĩnh cao cường, đã dày công tập luyện.

Khi ấy Ân Trần hòa thượng cất tiếng cười ha hả:

- Thí chủ chớ nên khiêm nhượng, xin mời thí chủ hãy quá bộ tới tề am để cho chúng tôi được thừa tiếp.

Nói dứt lời, Ân Trần dùng cây phát trần nhẹ một cái nhằm tay mặt Trùng Dương điềm tới

Tuy chỉ một đòn giáo đầu, Ân Trần không dùng hết sức nhưng uy lực cũng ghê gớm, người tầm thường bị đánh trúng cũng phải văng ra xa hàng mấy trượng.

Trùng Dương nhún mình xuống. Nửa thân trên hơi di chuyển và dùng thế “Di Bồ Hoàn Ảnh” giống hệt thế “Thoát Y Hoàn Ảnh” của Võ Đang né mình sang một bên, tránh thoát.

Ân Trần đại sư thấy quát không trúng thì cả giận, vung cây phát trần dùng luôn thế Thanh Long Cuốn Vĩ đánh tới, cây phát trần chẳng khác chi con rồng quẫy đuôi, uốn khúc vùn vụt bao phủ khắp mình Trùng Dương.

Trùng Dương vẫn đứng im, người không lay động, hai mắt sáng như sao theo rồi cây phát trần của đại sư.

Cây phát trần đảo lộn, hư hư thực thực, chỉ chờ đôi phương sơ hở là đánh xuống. Bỗng nghe thấy đại sư quát lên một tiếng cực to đình tai nhức óc, cây phát trần đang quay tít bỗng nhiên ngừng lại, nhằm yếu huyệt “Nê Hoàn” của Vương Trùng Dương điềm tới, lẹ hơn tên bắn, sức mạnh kẻ có mấy trăm cân lực, nếu trúng thế này dù người cao cường đến đâu cũng không khỏi mang hại

Vương Trùng Dương cười khà một tiếng, chàng đã quày tay lẹ như chim cắt bắt mồi nắm được cây phát trần trong tay. Cây phát trần này làm bằng đuôi ngựa, lẫn mấy sợi tơ vàng, bền bỉ vô cùng.

Ân Trần hòa thượng sử dụng cây phát trần này đã mấy chục năm trời, đã hạ không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán trong thiên hạ. Không ngờ họ Vương bắt được trong tay, khế ấn một cái, cây phát trần đã gãy làm đôi đoạn.

Vừa trong lúc đó Ân Trần cũng muốn dùng sức mạnh kéo về, nên mắt đà lão đảo suýt ngã, cũng may là nhờ có bản lĩnh cao cường, nên đại sư dùng nửa cây phát trần còn lại ở tay điềm vào hòn đá mà đứng vững.

Vừa tức vừa sợ, mồ hôi toát ra lã tã trên trán, Ân Trần hòa thượng gượng cười nói:

- Quả nhiên Vương thí chủ bản lĩnh thật cao siêu, bản sư xin bái phục.

Nói dứt lời, hòa thượng chấp tay nhằm Trùng Dương xá một cái. Một luồng gió lốc từ trong tay áo Ân Trần đại sư bay ra, Trùng Dương thoáng thấy thế hiệu ngay là vị tăng này dùng “Phản Phong chưởng pháp” bèn xòe bàn tay phóng ra một chưởng ngăn lại nghe “bùng” một tiếng. Hai luồng chưởng pháp chạm vào nhau gây nên một sức mạnh kinh người, cây cối hai bên gãy rụng ào ào, bụi bay mù mịt.

Ân Trần đại sư bị sức mạnh của Bích Không chưởng dội lại bật văng ra sau đến hơn 10 bộ ngã ngời xuống đất.

Trùng Dương dùng luôn thế “Thần Điều Qúa Hải” nhún mình nhảy vọt qua người Ân Trần, vút mình lao đi như tên bắn, đại sư không kịp phản ứng, đành ngược mắt cảm hờn trông theo, nghe xa xa có tiếng vẳng lại:

- Xin thất lễ hẹn ngày sau tái ngộ.

Trùng Dương đã chạy một hơi gần hết cây cầu xuống đến chân núi, bỗng thấy bốn vị hòa thượng từ phía sau hòn đá nhảy ra chắn ngang cây cầu, đều là tăng nhân trong Thiếu Lâm tự. Bốn vị đều chấp tay trước ngực đồng nói:

- Mô Phật, thí chủ xin ngừng chân, bản tự Phương trượng xin có lời mời thí chủ quá bộ tới bản tự cho chúng tôi được nghinh tiếp.

Vương Trùng Dương thấy bốn vị hòa thượng đều mặc áo cà sa màu xám, râu mày trắng như tuyết, sau vai đều mang võ khí thì tự nhủ:

- Đây là những tay cao thủ trong Thiếu Lâm tự.

Nên chẳng dám coi thường, vội vàng chấp tay cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Kính chào các vị đại sư, chẳng hay tiểu sinh có điều gì thất thố, mà đại sư đón đường triệt lối, muốn bắt tiểu sinh đi đâu

Một vị hòa thượng đáp lời:

- A di đà Phật, Phật môn đệ tử không dám nói dối, ba năm trước đây thí chủ đã qua cửa thiên môn chỉ giáo cho một môn đồ, nên nay bản tự Phương trượng thỉnh cầu thí chủ tới La Hán đường để tỏ lòng ngưỡng mộ của bản môn.

Trùng Dương thốt nhiên tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- “Chắc lúc về Tùng Sơn bá kiến sư phụ, đã bị Thiếu Lâm tự phát giác hành động, họ cũng rất kiên tâm cho người theo dõi mấy tháng trời đợi mình hạ sơn mới ra cản trở, nếu không đi là mang tiếng hèn nhát, bất nhược, thử tới xem sao rồi sẽ liệu bề đối phó.” Nghĩ đoạn chàng bèn cúi đầu nói:

- Mô Phật, tiểu sinh là một kẻ vô danh tiểu tốt, không ngờ lại được đại môn có lòng chiếu cố, chư vị đại sư đã cho đòi, lẽ nào dám chẳng nghe theo. Vậy xin chư vị đại sư dẫn đường, tiểu sinh xin theo gót.

Bốn vị hòa thượng đồng thanh đáp:

- A di đà Phật.

Rồi cùng quay trở lại đi trước dẫn đường, bỗng thấy Ân Trần hòa thượng áo cà sa xóc xêch, mặt giận hầm hầm, tay cầm nửa cây phát trần gãy, đằng xa đuổi theo tới nơi, gườm gườm nhìn Trùng Dương như muốn ăn tươi nuốt sống, rồi phóng mình dùng thuật phi hành lao đi như tên bắn.

Vương Trùng Dương liếc mắt trông thấy không lộ một chút sợ hãi, điềm nhiên đi theo

Lúc đó bốn vị tăng nhân mới dùng thuật phi hành để đi cho nhanh, không rời nửa bước, Trùng Dương dùng thuật Thảo thượng Phi lướt mình đi theo, thân hình như chỉ lướt trên mặt cỏ.

Chưa đến giờ Thìn đã đến núi Thiếu Thất, tới trước cửa Thiếu Lâm tự, bỗng thấy cửa giữa màu đỏ mở rộng, trong chùa chạy ra tám hòa thượng còn trẻ tuổi tay cầm khí giới giàn sang hai bên chào nói:

- Vương đại hiệp giáng lâm, bổn tự vinh hạnh vô cùng xin mời vào

Vương Trùng Dương điềm nhiên như không, quay sang hai bên vái chào đáp lễ rồi theo bốn vị tăng nhân cùng vào bái kiến Phương trượng.

Đi qua một khoảng sân rộng, tới một đại điện nguy nga cao ngất, trên cửa có một tấm bảng đề bốn đại tự “Đại Hùng bửu điện” sơn son thếp vàng chữ kiểu đại thể rất đẹp. Trước điện có những bậc, xây toàn bằng đá trắng, có tám vị hòa thượng tuổi trẻ, áo cà sa mới sạch, tay cầm lò hương và mõ, hai bên bửu điện trồng những cây Trắc điệp nhỏ.

Tới trước cửa điện, bỗng thấy bốn vị lão hòa thượng dừng bước, một vị nói:

- Vương thí chủ, La Hán đường ở phía trái, xin mời thí chủ cứ tự tiện đi vào một mình.

Trùng Dương thản nhiên cúi chào bốn vị hòa thượng rồi rẽ sang tay trái, đi thẳng theo lời dặn của lão tăng nhân, được một quãng thì đến đến một con đường hẻm, tuy ban ngày mà vẫn tối om.

Trước đường hẻm có treo một tấm màn bằng vải màu, vải dài có mấy trượng. Chàng biết ngay chỗ này là La Hán đường, đã từng nghe sư đệ Chu Bá Thông nói, những môn đồ nào muốn hạ sơn phải thoát qua La Hán Trận, gồm mười tám vị La Hán mộc nhân thay nhau tấn công mà người không bị dấu vết, tới tham bái Tam Bửu Phật Ân, Đại Hùng bửu điện rồi mới ra khỏi Thiếu Lâm tự hạ sơn hành hiệp được.

Tới đây Trùng Dương nghĩ thầm “Đây là họ muốn thử thách, nhiều môn đồ của phái Thiếu Lâm đã đi thoát khỏi La Hán trận, lí nào ta lại không đủ bản lĩnh như họ hay sao” Nghĩ đoạn, chàng đi thẳng vào La Hán đường, định thần chú ý tai mắt rất tinh tường, một tiếng động dù nhỏ đến đâu cũng đều lọt vào tai chàng

cả. Chàng vừa bước tới La Hán đường, chân mới bước lên một viên gạch, tấm màn hồng bỗng từ từ kéo sang hai bên.

Ở trong là một La Hán bằng gỗ gần giống hệt người thật, mặt sơn đen tối, to lớn hơn người, tay trái đưa ra chân mặt giơ lên như thế “Hoành Thân Đả Hồ” và tiếp theo là “Đặng Sơn Đoạt Hồ”, hai thế võ này đều là lấy ở trong bài La Hán phục hồ quyền, một bài võ danh tiếng của phái Thiếu Lâm, rất mãnh liệt nhằm mặt va bụng của Trùng Dương đánh tới

Không chút hoang mang Trùng Dương dùng luôn thế “Thủy Tụ Vân Lưu” của Toàn Chân phái đã tránh được cả hai thế của mộc nhân La Hán, thuận tay chàng dùng luôn thế “Chim Điêu Bất Mồi” nắm chặt lấy chân và tay của mộc nhân La Hán, thế là hết cự quây

Ở trong La Hán đường lại thấy xông ra hai mộc nhân La Hán nữa, chúng dùng thế “Chân Đàm” của Thiếu Lâm nhằm hạ bộ Trùng Dương công tới

Không để cho hai mộc nhân tới gần, Trùng Dương đã vận động nội lực nâng bổng mộc nhân đang nắm giữ trong tay lên.

Mộc nhân này to lớn hết sức, bên trong lại đặt máy móc cơ quan nặng đến mấy trăm cân, nhưng thần lực của Trùng Dương quả là đáng nể.

Chàng nâng bổng mộc nhân lên coi nhẹ hết sức, nhắm thẳng hai mộc nhân đang lao thẳng tới quăng ra, chỉ nghe đánh rầm một tiếng, cả ba mộc nhân đã chông lên nhau, vì là người bằng máy, tự di động, ba mộc nhân chân đá tay đâm vào nhau nghe bôm bốp, múa may quay cuồng trong thật là ngộ nghĩnh, buồn cười

Trùng Dương đánh ngã ba mộc nhân La Hán rồi tự nghĩ những người bằng gỗ này có gì là đáng sợ, lại thấy sau màn hung liên tiếp bốn mộc nhân nữa xông ra

Chàng muốn biểu dương thần lực cho phái Thiếu Lâm biết qua sự lợi hại, nên không chờ cho những mộc nhân kia xông ra tới nơi đã giơ tay cùng “Đại Lực thần công” phóng ra một cái, ghê thay cho sức chưởng, chỉ thấy một luồng gió thổi ra ào ào, cả bốn La Hán mộc nhân đều đổ dòn thành một đống tay chân múa máy lung tung, gạch lát trong La Hán đường bị sức mạnh của những mộc nhân La Hán đánh xuống vỡ tan, bụi bay mù mịt, tiếng rầm rầm huyên náo nổi lên.

Chỉ trong chớp mắt, Trùng Dương đã hạ một lúc bảy mộc nhân La Hán của Thiếu Lâm tự, rồi liên tiếp hai vị mộc nhân nữa xông ra, có người tay không, có người mang võ khí, lại có cả mộc nhân phun ra những ám khí ở trong mồm thật là lợi hại, nhưng với ai kia chứ đối với Vương Trùng Dương, một tay đệ nhất cao thủ của phái Toàn Chân thì có ra gì.

Chỉ một loáng mắt, chàng dùng một môn tuyệt kỹ của phái Toàn Chân là “Thủy Tụ Vân Lưu” mang ra đối phó đã làm cho hai mộc nhân trở thành vô dụng, nằm la liệt dưới đất.

Vương Trùng Dương thấy tình hình như vậy thì tức cười, cất tiếng ha ha cười vang.

Bỗng nhiên thấy La Hán đường sáng lên rực rỡ, chàng im tiếng cười quay lại thấy ở ngoài cửa La Hán đường đèn đuốc sáng choang, một số tăng nhân đông đảo đi sau một vị lão hòa thượng.

Vị hòa thượng này râu trắng như cước, hai chòm lông mày dài rũ xuống như che đôi nhãn quang sáng như điện, nét mặt trang nghiêm tay cầm cây Cửu hoàn trượng, vị này chính là Trưởng giáo chủ tên gọi Tôn Trụ thiền sư.

Đứng sau thiền sư có năm vị cao tăng mặc áo sà ca vàng. Năm vị hòa thượng này đều giữ một địa vị rất cao trong Thiếu Lâm tự.

Vị thứ nhất là giám tự Pháp Thắng thiền sư, thứ hai là tri khách Bản Duyên hòa thượng, thứ ba là hòa thượng hộ pháp kiêm cai trị Hình đường Ngô Thiện đại sư, thứ tư là tàng kinh lâu Pháp Hoàng đại sư, thứ năm là đạt ma viện tổng giáo tập Huệ Không đại sư.

Năm vị này trong Thiếu Lâm tự thường gọi là Ngũ lão

Vương Trùng Dương thấy các vị cao tăng lần lượt tiến vào La Hán đường, theo sau lại còn hơn hai chục vị hòa thượng khác nữa, toàn là những tay bản lĩnh ở Thiếu Lâm.

Các vị cao tăng vào tới La Hán đường thấy 18 mộc nhân La Hán bị đánh đổ lủng chông, la liệt khắp mặt đất thì mọi người đều có vẻ tức giận.

Trùng Dương mặt không biến sắc, điềm nhiên chấp tay vái chào Tôn Trụ thiền sư và kính cẩn thưa rằng:

- Tiểu sinh nhân đi qua cầu đá, vinh hạnh được quý tự mời tới. Nào ngờ vào tới La Hán đường bị 18 vị mộc nhân đá kích, bất đắc dĩ phải tự vệ, không ngờ võ công của tiểu sinh còn quá ư kém cỏi, nên làm hư hết những mộc nhân La Hán, xin Phương trượng rộng lòng tha thứ cho.

Mấy câu nói của chàng thật khiêm tốn và tế nhị, trước hết tự nói vì võ công quá dở nên đã làm hư La Hán mộc nhân, thứ nữa là do môn đồ Thiếu Lâm tự mời tới chứ không phải tự tiện xông vào.

Tuy vậy chàng vừa dứt lời thì mọi người đều có vẻ giận dữ mở mồm toan nói, Tôn Trụ thiền sư đã lạnh lùng nói:

- Vương thí chủ thuộc môn phái nào, tôn sư tên đạo pháp là chi mà bản lĩnh cao cường như thế? Thí chủ làm hư hết 18 vị mộc nhân của bản tự, xin thí chủ cho bản tăng được biết quý tính cao danh?

Trùng Dương cúi đầu thối lui hai bước rồi nói:

- Tiểu sinh họ Vương tên Nhân người tỉnh Hà Nam, học lóm được vài ba miếng võ công, không thể nói là môn phái nào, vì tiểu sinh đi ngao du thiên hạ nên cũng học nhiều thầy, mỗi thầy một thế. Do đó, không dám quyết ai là sư phụ, kính xin đại sư tha lỗi cho. Hôm nay tiểu sinh được diện kiến các vị cao tăng của Thiếu Lâm tự thật là một điều vinh hạnh, giờ đây, tiểu sinh xin phép cáo từ vì còn nhiều việc gấp phải làm, xin chur vị thứ lỗi...

Chàng nói tới đó cúi đầu bái tạ, quay ngoắt mình toan bỏ đi ra khỏi La Hán đường, bỗng thấy viên đại ma tổng giáo tập Huệ Không đại sư nhún mình như bay chặn ngay trước mặt và nói:

- Vương thí chủ hãy dừng chân.

Trùng Dương bèn dừng bước ôn tồn lễ phép:

- Việc này chẳng phải do tiểu sinh cố tình gây ra, nay trót lỡ tay làm hư hại một nhân của quý tự, nếu đại sư muốn bắt thường tiểu sinh thì cũng phải cho tiểu sinh rời khỏi chốn thiền môn, tiểu sinh mới có thể lấy tiền đền được.

Huệ Không quát mắt quát to:

- Vương thí chủ, người tự thị võ công cao cường, làm hư hết một nhân La Hán của bản tự, như thế là có ý coi rẻ Thiếu Lâm tự không người đối thủ, bản tăng tuy bất tài nhưng cũng mong lãnh giáo vài đường quyền pháp.

Vừa nói dứt lời, Huệ Không không để cho Trùng Dương kịp phân trần, vung hai tay dụng thế “Bách Bộ thần quyền” nhằm chàng đánh tới

Trùng Dương mỉm cười không cần tránh né, đưa mình ra chịu Hai tay quyền của Huệ Không đánh ra sức mạnh vô cùng đâm vào núi, núi lở, vào đá, đá tan, vậy mà trúng vào người Trùng Dương, hòa thượng cảm thấy như mình đánh vào một khối bông gòn mềm nhũn, hoàn toàn không có một phản ứng gì.

Cả giận, Huệ Không đánh liên tiếp hai quyền cực kỳ mạnh mẽ đều trúng vào người Trùng Dương mà chàng vẫn đứng im không hề lay động, Huệ Không vừa tức vừa quát hỏi:

- Người dùng võ thuật hay yêu thuật thế?

Lúc đó Trùng Dương mới cười ha hả đáp lời:

- Ấy là tiểu sinh dùng Âm Dương chi đạo, Âm mềm, Dương cứng nó chỉ là một môn nội công tầm thường, sao đại sư lại gọi là yêu thuật?

Huệ Không càng giận dữ nói:

- Thí chủ đã tự cho là mình có bản lĩnh, tại sao ta tấn công liên tiếp mấy đường quyền, mà không dám công khai đối địch?

Trùng Dương lại mỉm cười nói:

- Trước mặt cao tăng, tiểu sinh nào dám vô lễ.

Tôn Trụ thiên sư thầm khen ngợi trong lòng, chàng tuổi nhỏ tài cao mà lại không hiểu môn đồ của phái nào Do đó thiên sư rất cần biết võ công của chàng nên vuốt râu cười nói:

- Vương thí chủ không nên khiêm nhượng mà từ chối, hãy thử giao đấu với tông giáo tập của bản tự coi thế nào

Trùng Dương đáp:

- Có lời chỉ dạy của đại sư, tiểu sinh đâu dám chối từ, kính mong đại sư chỉ giáo thêm cho

Nói tới đây chàng quay lại Huệ Không nói tiếp:

- Hồi nãy đại sư dùng thế “Bách Bộ thần quyền” chẳng hay cách xa trăm bước, qua một lớp da bò, đại sư có thể làm tắt cây đèn cây đợc không?

Huệ Không nghe chàng hỏi vậy thì thất kinh vội nói:

- Bách Bộ thần quyền của bản môn chỉ có thể đánh xa năm chục bước, qua ba lần giấy làm tắt đèn cây mà thôi

Trùng Dương nói:

- Nếu vậy Bách Bộ thần quyền của đại sư mới đạt được đến hai thành công lực mà thôi

Huệ Không cả giận nói:

- Bất luận là mấy phần, Vương thí chủ cứ thử xem.

Vừa nói dứt lời, Huệ Không đã nhắm thẳng ngực Trùng Dương phóng ra một chiêu Bách Bộ thần quyền.

Trùng Dương vội nói:

- Xin thất lễ, thất lễ.

Vừa nói chàng vừa đánh ra một chưởng, hai chưởng giao nhau phát ra một tiếng “đùng”, Trùng Dương vẫn điềm nhiên đứng yên mặt không biến sắc, còn Huệ Không thối lui tới 10 bước, mặt đỏ phừng phừng vì xấu hổ.

Tôn Trụ thiên sư thấy Trùng Dương chưa đầy 30 tuổi mà nội lực lại quá cao siêu như thế thật là đáng ngạc nhiên. Theo thiên sư biết thì phái Võ Đang không có một môn đồ nào võ công lợi hại đến như vậy

Tuy nhiên, mắt thấy rõ ràng Trùng Dương dùng võ công của Võ Đang mà lại không thể xác định được chàng có phải môn hạ Võ Đang hay không.

Tôn Trụ thiên sư đang ngẫm nghĩ, thì Huệ Không bị Trùng Dương hạ nhục như vậy chịu không nổi, quát to lên một tiếng nhảy vọt tới sát Trùng Dương, nhắm đầu chàng đánh xuống.

Tôn Trụ thiên sư cả sợ quát to:

- Huệ Không, dừng lại

Nhưng không kịp, tay quyền của Huệ Không vừa đánh xuống, Trùng Dương đã tránh thoát được và bắt lấy người y giờ cao lên qua khỏi đỉnh đầu vận sức ném ra, thân hình Huệ Không bay lên cao rồi lao thẳng ra ngoài cửa La Hán đường trông thật vô cùng khủng khiếp.

Dù cho bản lĩnh thế nào cũng có thể bị nội thương, may thay Pháp Thắng thiên sư trông thấy nhún mình nhảy vọt theo, ôm gọn Huệ Không vào lòng như con chim cắt bắt mồi, cứu y khỏi bị rơi xuống đất.

Mọi người hết sức ngạc nhiên, không dè Huệ Không bản lĩnh cao cường như vậy mà mới giáp đấu với thanh niên tuổi chưa quá 30 này, chưa được một hiệp đã bị hạ ngay.

Đó cũng là vì Huệ Không dùng thế “Thiết Sơn Đổ hải”, một thế võ cực kỳ lợi hại của Thiếu Lâm, đỉnh ninh thế nào cũng hạ được Trùng Dương để rửa nhục, không dè thân pháp của chàng thật là kỳ diệu, chỉ trong nháy mắt đã lăn ngay lại sau lưng hòa thượng, vì ý y tự đắc nên bị chàng đánh bị dễ dàng.

Càng nghĩ càng hận, Huệ Không định xông vào quyết cùng Trùng Dương giao đấu một còn một mất, nhưng Tôn Trụ thiên sư đã nói:

- Huệ Không mau lên thoái hạ trước Đại Hùng bửu điện và nhận lấy sự trừng phạt.

Luật lệ của Thiếu Lâm tự rất nghiêm khắc, Huệ Không bị bại, ít nhất phải cách chức đạt ma tổng giáo tập, nên Huệ Không nghe lời Phương trượng phán quyết thì không dám chậm trễ cúi đầu tuân theo lời dạy ra khỏi La Hán đường.

Tôn Trụ thiên sư quay lại nói với cai trị Hình đường Ngô Thiện đại sư:

- Ngô Thiện, Vương thí chủ bản lĩnh rất cao cường, người có giao đấu thì phải dè dặt, chớ có coi thường mà làm giảm danh môn phái

Ngô Thiện cúi đầu kính cẩn:

- Xin tuân lời chỉ dạy

Nói xong ông bước ra chấp tay vào ngực nhìn Trùng Dương nói:

- Mô phật, bản tăng tuân lời Phương trượng ra đây xin lĩnh giáo Vương thí chủ một ít võ công, bản tăng xin dùng thứ khí giới “Long đầu nguyệt nha sản” này để tỷ thí cùng Vương thí chủ.

Nói dứt lời, Ngô Thiện hòa thượng rút cây binh khí đó ra cầm ở tay

Cây “Long đầu nguyệt nha sản” là một thứ võ khí khá đặc biệt của phái Thiếu Lâm chế tạo ra, dài chưa đầy một trượng, đầu sản hình bán nguyệt, trên

nặng dưới nhẹ rất khó sử dụng, phải là một người có bản lĩnh rất cao mới có thể sử dụng nổi

Trùng Dương thấy Ngô Thiện hòa thượng cầm binh khí ra thách đấu thì chàng cất tiếng cười vang:

- Đại sư muốn tôi dùng đến võ khí chăng, tiếc rằng tôi tới đây để bái kiến thiền môn, không có ý gây sự nên chẳng mang theo võ khí.

Ngô Thiện hòa thượng cũng tươi cười đáp lại:

- Việc đó không có gì là đáng ngại, bản tự là nơi huấn luyện võ thuật nên sẵn có đủ mười tám môn binh khí, Vương thí chủ muốn sử dụng thứ võ khí nào Bản tăng xin cho người mang ra

Trùng Dương lại cười đáp:

- Đại sư cao quý quá chú ý tới võ khí như vậy. Người có võ công đâu cần tới các thứ đó, phàm đã gọi là có bản lĩnh cao cường, có thể ném hoa giết giặc, hái lá đánh người, cần gì phải có khí giới. Tiểu sinh tuy bất tài, nhưng chưa hề phải sử dụng võ khí bao giờ, xin đại sư cứ tự nhiên, tiểu sinh xin lãnh giáo

Lời nói vừa nhún nhường vừa kiêu ngạo, khiến cho Ngô Thiện hòa thượng nén giận không được quát lớn:

- Bản tăng chưa có bản lĩnh cao siêu, còn võ công của thí chủ chắc đã tới kỳ tuyệt diệu rồi. Xin hãy coi đây

Vừa nói dứt lời, liền vung cây Long đầu nguyệt nha sản dùng thế “Độc Long Giác Hải” nhắm giữa ngực Trùng Dương đâm tới, Ngô Thiện hòa thượng yên trí Trùng Dương kiêu ngạo, tay không, dám chống với binh khí của mình, thì thế nào cũng bị hạ, dầu cho họ Vương bản lĩnh có cao siêu đến bậc nào. Không dè chỉ thấy Vương Trùng Dương nhảy lùi xuống mấy bước tránh cây Sản của Ngô Thiện hòa thượng và nghe đánh “Soạt” một tiếng, họ Vương đã rút chiết đai lưng bằng vải vung tít lên, mềm mại như con rắn trắng, uốn éo bay lượn bao bọc khắp chung quanh người, phát ra tiếng kêu như lụa xé. Ngô Thiện hòa thượng cất tiếng cười khanh khách:

- Hay lắm! Hay lắm! Bản lĩnh cao siêu của thí chủ thuộc phái Võ Đang khiến cho bản tăng càng muốn lĩnh giáo. Nói dứt lời Ngô Thiện hòa thượng vũ lộng thần oai, dùng luôn hai thế võ tối độc là “Kim Kê Trác Túc” và “Vi Đà Phụng Chử” nhắm cổ họng và cạnh sườn của Vương Trùng Dương đánh tới, sức nhanh như gió. Thấy các vị hòa thượng ở phái Thiếu Lâm cứ luôn mồm bảo mình ở trong phái Võ Đang, Trùng Dương bất giác cười thầm, không cần gì cải chính. Lại thấy Ngô Thiện hòa thượng sử dụng hai thế võ ác độc giết người đó, thì chàng chẳng dám coi thường, điều động chiếc đai vải gạt luôn cây Long đầu nguyệt nha sản bật văng trở lại, đồng thời lại nhắm toàn yếu huyệt của Ngô Thiện hòa thượng tấn công liên tiếp. Cái đai vải của chàng lúc đó không khác gì một chiếc roi mềm nhưng sức mạnh cũng vô cùng ghê gớm, quật vào đá, thì đá

cũng tan, đập vào núi, núi cũng lở, phát ra một luồng gió mạnh, kêu rít lên trong không khí Quyết tâm hạ đối phương, để giữ thanh danh cho môn phái, Ngô Thiện hòa thượng liền sử dụng sáu mươi bốn thế võ Đang Ma Sản, tấn công tới tấp vào người Trùng Dương Tả một ngọn, hữu một ngọn, thượng hạ bốn bề công kích, sầm sập như trời đổ mưa, vi vút như cuồng phong, mãnh liệt như Độc Long xuất động, uồn lượn như măng xà uồn khúc, lúc trước, lúc sau, khi tả, khi hữu không xê xích khỏi Trùng Dương trong gang tấc Cây “Long đầu nguyệt nha sản” ở trong tay Ngô Thiện hòa thượng sử dụng, lúc đó đã biến thành một đạo hào quang lại nhấp nháy nhanh như chớp, bao kín khắp người họ Vương khí thế thật là khủng khiếp Vương Trùng Dương từ lúc tuân lời thầy hạ sơn, chưa hề phải sử dụng công phu đối địch với một đối thủ nào tài nghệ đến bậc thượng thừa như vậy, nên lúc đó chàng cũng lấy làm thích chí, hiển lộ võ công vào chiếc đai lưng cũng phát ra một đạo bạch quang trắng toát uồn éo, bay lượn chằng khác chi Tiên nữ sắc hoa, luồn qua, luồn lại hòa hợp với cây Nguyệt Nha Sản, lúc thì đỡ, lúc thì gạt phát ra những tiếng phân phát, lại nhắm những yếu huyệt ở tai và mắt của Ngô Thiện hòa thượng mà quất tới Phút chốc hai bên đã giao chiến được đến bốn chục hiệp vẫn bất phân thắng bại Ngô Thiện hòa thượng đã bắt đầu nóng ruột bồn chồn tức giận, vì tự nghĩ đầu sao mình cũng là đệ nhị cao thủ của Thiếu Lâm ngũ lão, danh tiếng vang lộng khắp giới võ lâm Cây Nguyệt nha sản đã rèn luyện mấy chục năm trời, chưa có mấy ai xứng danh đối thủ, có ngờ đâu ngày hôm nay gặp một tên thư sinh vô danh tiểu tốt, trong giới giang hồ chưa ai biết mặt biết tên, dám ngang nhiên dùng chiếc đai lưng đối địch lại, không hề lùi sút một ly thì coi danh Thiếu Lâm ngũ lão còn gì nữa Câu chuyện hôm nay nếu để lọt ra ngoài sao cho khỏi bị thiên hạ đàm tiếu chê cười Càng nghĩ, càng tức, Ngô Thiện hòa thượng vận dụng hết công phu tuyệt kỹ, sử dụng triệt để bài Đang Ma Sản, như gió cuốn mây bay, lại hỗn hợp thêm bài còn “Hàng Long Phục Hồ” vào cây Nguyệt nha sản.

Dưới ánh sáng lửa bập bùng, lúc tỏ, lúc mờ, tiếng gió rít lên trong không khí nghe rùng rợn ghê người tỏa ra ánh sáng lấp lánh như những làn chớp giạt Trận đánh trở nên kinh hồn bạt vía đối thủ chỉ sơ sẩy trong gang tấc cũng không còn tính mạng Mọi người nín thở chăm chú theo dõi trận đấu Khi ấy hình như Vương Trùng Dương không chịu nổi sức khuynh đảo ngọn Sản của Ngô Thiện hòa thượng nên lùi dần vào chân tường La Hán đường Tất cả các vị hòa thượng trong chùa Thiếu Lâm, tuy trong bụng hết sức vui mừng, nhưng cũng không dám reo hò cổ vũ, sợ phạm vào quy tắc của môn phái Ngay cả hòa thượng chủ trì cũng cho là Trùng Dương không chịu nổi với công phu trác tuyệt của Đệ nhị Cao Thủ trong Ngũ Lão của phái Thiếu Lâm Nhưng thấy chàng là một thanh niên tuổi trẻ mà nghiêm nhiên chiến đấu được từng ấy hiệp cũng đã chứng tỏ là có một võ công tuyệt diệu trên đời hiếm có, nếu không có sự rèn luyện chu đáo và công phu luyện tập chân truyền thì không thể chịu được tới ba hiệp chớ đừng nói là tới hơn ba mươi hiệp Thiên sư là người có độ lượng, lại thương tài Trùng

Dương nên không muốn chàng bị sát hại, toan cất tiếng khuyên Ngô Thiện hòa thượng nói tay một chút thì không ngờ...

Ngô Thiện hòa thượng quát lên một tiếng cực lớn, rung cây Long đầu nguyệt nha sản thành thế “Đạt Ma Triều Hải” phát vào ngang lưng Trùng Dương lẹ hơn chớp nháng Mọi người chung quanh thấy cây Sản của Ngô Thiện hòa thượng sử dụng quá sức mau lẹ và dũng mãnh kinh hồn thì đình ninh phen này dầu cho chàng thanh niên họ Vương kia có tài giỏi tới đâu đi nữa, cũng không sao thoát khỏi tử thần, nên đã có một vài người đã không giữ nổi bình tĩnh thốt lên một tiếng “Trời” nhưng ai nấy hết sức ngạc nhiên vì không ai có thể ngờ nổi Lúc đó cây Sản của Ngô Thiện hòa thượng chỉ còn cách người Vương Trùng Dương một đường tơ kẽ tóc thì chàng đã đưa tay ra nắm lấy đầu cây Sản một cách hết sức nhẹ nhàng Sức mạnh của cây Sản có tới hàng mấy trăm căn lực không đè vào tay chàng coi như không, Trùng Dương ấn đầu cây Sản xuống đất, tay kia quất luôn cái đai lưng nhằm giữa ngực Ngô Thiện hòa thượng chỉ thấy đánh vào một cái Ngô Thiện hòa thượng tay còn đang rút cây Sản ra, thấy chiếc đai lưng bay vụt tới biết tránh không kịp nên Hòa thượng chuyển hết thần lực gồng mình ra hứng chịu không dè sức mạnh chiếc đai quá ư dũng mãnh, Ngô Thiện hòa thượng bị đánh trúng ngực thấy rát như phải bỏng, đau nhói tới tâm can Nhờ họ Vương chỉ dùng một phần nội lực vì bản tâm của chàng không muốn gây thù kết oán nếu không chắc Ngô Thiện hòa thượng không còn tính mạng Ngô Thiện hòa thượng không bao giờ có thể ngờ chàng thanh niên họ Vương này bản lĩnh lại quá cao siêu như thế, bất giác giật nảy mình, buông lỏng bàn tay Cây Nguyệt nha sản đã bị Trùng Dương giật mất, nhưng chàng là người tử tế, thấy Ngô Thiện hòa thượng là một cao thủ trong phái Thiếu Lâm có địa vị rất lớn trong võ giới, không thể để mất thể diện nhiều quá, nên chiếc đai lưng của chàng chỉ đánh phớt vào người Ngô Thiện hòa thượng nhanh hơn chớp nhoáng, và chàng đã thu ngay chiếc đai lưng về, và khi mới giựt được cây Sản trong tay hòa thượng chàng đã trao trả lại lập tức Việc đó xảy ra nhanh không thể tưởng được, tất cả các vị hòa thượng trong chùa không đủ bản lĩnh cao siêu nên không trông thấy Chi riêng có vị Trưởng giáo là Tôn Trụ thiền sư và mấy vị trong Ngũ lão nhìn thấy mà thôi Vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, Ngô Thiện hòa thượng không phân biệt trái phải, dùng một thế tối độc là Vân Huy Tam Vũ nhằm thẳng Vương Trùng Dương đánh tới ba miếng liên tiếp biến ảo không lường, chỉ thấy phát ra một luồng gió mạnh như cuồng phong tất cả những ngọn bạch Lạp và đuốc ở trong La Hán đường bị sức gió của cây Sản phát ra chập chờn như muốn tắt đủ hiểu sức mạnh ghê gớm đến thế nào Vương Trùng Dương không dè Ngô Thiện hòa thượng không chịu phục thiện, đã được mình nương tay không quyết tâm nhục hạ, lại lấy đó làm cớ mà dùng thế võ tối độc định hạ sát mình Bất giác, họ Vương cười lên một tiếng lớn, dùng khinh công tuyệt kỹ tung mình nhảy lên trên không, lẹ như con chim cất cánh thoát, lúc trao xuống chàng đã vung rít cái đai lưng dùng thế “Kim Xà Hí Lãn” nhằm thẳng đầu Ngô Thiện hòa thượng đánh tới Thế võ này là do cách sử dụng roi mềm biến chế ra, kho nào đã

sự dụng thể võ từ trên cao lao mình xuống thấp là một sự rất nguy hiểm ngay trong kiếm thuật cũng chỉ có một thể “Kỷ Kích Bách Viên” trong bài “Việt Nữ Kiếm” mà thôi, nhưng cũng ít có người dám sử dụng.

Bởi thế cho nên Ngô Thiện hòa thượng thấy Trùng Dương từ trên cao lao vụt xuống như con rắn thì hòa thượng cả mừng không một chút chậm trễ vung ngay cây Sảo lên dùng thể “Kiên Đẳng Nhật Nguyệt” đánh thốc trở lên.

Ngờ đâu cây Nguyệt nha sảo vừa chạm vào chiếc đai lưng của họ Vương, Ngô Thiện hòa thượng cảm thấy như tay mình đánh vào một khối sắt nặng hàng mấy nghìn cân, bai hồ khẩu tê buốt, cây Sảo không đủ sức chống chọi đã chúc đầu xuống đất. Vừa lúc ấy bàn chân của Trùng Dương ở trên cao lao tới dậm ngay vào đầu cây Nguyệt Nha Sảo, chỉ nghe thấy đánh xoảng một tiếng cây Nguyệt Nha Sảo đã xuyên qua hai phiến đá lát sân ở La Hán đường cắm sâu xuống đất Trùng Dương thối lui lại mấy bước cung kính chấp tay cúi đầu thưa:

- Được đại sư rộng lượng nương tay, tiểu sinh xin bái phục Ngô Thiện hòa thượng thẹn đỏ mặt, vận động nội công rút cây Nha nguyệt sảo về, chỉ nghe thấy hai tiếng “lốp bốp” vang lên.

Hai miếng đá xanh bị Nguyệt Nha Sảo cắm ngập đã tan ra làm mấy mảnh bụi bay mù mịt Tất cả các vị hòa thượng đứng coi hết thấy đều lắc đầu lè lưỡi khiếp phục thay cho bản lĩnh của chàng thanh niên họ Vương và cũng không ai đoán được chàng là một nhân vật ở phái nào mà võ công lại cao cường đến như thế Ngô Thiện hòa thượng liệng cây Nguyệt nha sảo xuống sân La Hán đường đánh xoảng một cái, thở dài nói to:

- Hết rồi, hết rồi, thật là uổng công cho bản tăng mấy chục năm trời vang danh trên giới võ lâm, không dè ngày nay bị thất bại bởi một tay kẻ hậu sinh, đâu còn xứng đáng nhận lãnh chức Hình đường Giám Sự nữa

Nói xong Ngô Thiện hòa thượng cúi đầu tạ tội với Tôn Trụ thiền sư và lui thủ đi đến Đại Hùng bửu điện Tôn Trụ thiền sư không dè chàng thanh niên họ Vương có tài võ công tuyệt kỹ đến như vậy, một lúc hạ luôn hai vị cao đồ trong Ngũ Lão của Thiếu Lâm tự thì trong lòng cũng lấy làm lạ lùng Tuy là một vị chủ trì ở trong chùa đã từ lâu không can thiệp đến việc hồng trần nhưng thấy môn phái của mình bị hạ như thế, đầu sao cũng chạm vào lòng tự ái lão thiền sư đã định tự mình ra tay giải quyết để cứu vãn lại thanh danh của môn phái, thì Giám Tự Pháp Thắng đại sư đứng ở sau lưng thiền sư bước ra chấp tay cúi đầu nói:

- Xin Phương trượng cho tôi ra lĩnh giáo Vương thí chủ, để được biết bản lĩnh của họ Vương cao siêu tới bậc nào Tôn Trụ thiền sư thấy Pháp Thắng chịu ra giao đấu thì trong lòng cũng hơi yên vì bản lĩnh của Pháp Thắng còn cao hơn Ngô Thiện hòa thượng một bậc, và lại tự nghĩ rằng:

- Dù cho bản lĩnh của họ Vương có cao cường tới đâu chẳng nữa nhưng với số tuổi tác còn trẻ thì dù cho họ Vương có tập luyện võ công từ nhỏ cũng còn

kém Pháp Thắng đại sư mấy chục năm rèn luyện Nên lấy làm bằng lòng gật đầu nói:

- Được lắm, sự đệ hãy thử giao đấu xem sao Pháp Thắng đại sư chấp tay vào ngực nói với Trùng Dương:

- Mô Phật, không dè Vương thí chủ tuổi trẻ mà tài cao, khiến cho bản tăng này lấy làm hâm mộ, tuy tự lượng bất tài nhưng cũng xin ra lĩnh giáo thí chủ vài miếng chưởng pháp Trùng Dương thấy Pháp Thắng đại sư râu mày trắng như tuyết, dáng điệu nghiêm trang, mắt sáng như điện, da đỏ hồng hào, thì biết là một vị sư đắc đạo cao tăng tự nghĩ:

- Bản tâm ta chẳng phải đến đây gây sự, nhưng vì bắt buộc phải tự vệ không dè một lúc chàng đã hạ hai vị cao đồ trong Thiếu Lâm tự, như thế thật là cũng quá lắm rồi Nên chàng cũng vội vàng vòng tay cúi đầu cung kính thưa:

- Dám bẩm Đại sư, tiểu sinh tài lực có là bao nhiêu, nhờ được sự nương tay của liệt vị đại đức nên không bị uổng mạng là may lắm, đâu còn dám cùng đại sư công khai giao đấu Pháp Thắng đại sư nghiêm nét mặt nói:

- Mô Phật, xin thí chủ chớ quá khiêm nhượng hãy cho bản tăng lĩnh giáo vài ngón quyền cước Bất đắc dĩ, Trùng Dương đành phải thủ thế và nói:

- Tiểu sinh đã hết lòng từ chối mà đại sư quyết chẳng nghe theo, buộc lòng tiểu sinh phải tự bảo vệ, xin đại sư thứ cho tội phạm thượng Pháp Thắng đại sư ngắm nhìn tư thế của Trùng Dương đứng thì lấy làm ngờ vực vô cùng, phái Thiếu Lâm hay Võ Đang phái cũng vậy đều dùng Võ Đang trường quyền, và lại xưa nay phái võ nào cũng dùng thế “Cao Tứ Bình” hay là “Đảo Kỳ Long” Nhưng thanh niên họ Vương không thủ như vậy, mà lại đứng bất định bất bát, hai tay thu lại đưa lên ngang ức chẳng giống phái Võ Đang cũng không ra Thái Cực, Pháp Thắng đại sư ngắm nghía một phút bỗng cất tiếng hỏi:

- Vương thí chủ, chẳng hay thí chủ thuộc môn phái nào, theo con mắt nhận xét của lão tăng thì quyết thí chủ chẳng phải môn đồ của phái Võ Đang. Chẳng hay kỳ tôn là ai, xin cho bản tăng được rõ.

Trùng Dương trong lòng rất thâm phục Pháp Thắng đại sư nhận xét rất tinh tế. Nhưng không muốn nói rõ môn phái của mình ra theo như lời căn dặn của sư phụ, nên chàng mỉm cười thưa:

- Quả thật tiểu sinh chẳng học riêng một môn phái nào nên chẳng dám đề quyết vị nào là sự phụ, xin đại sư miễn chấp. Và chẳng từ đầu tới cuối tiểu sinh vẫn nói là không phải phái Võ Đang nhưng liệt vị cứ đề quyết cho tiểu sinh là môn đồ của phái võ đó, thật tình tiểu sinh chẳng phải là môn đồ của danh sư nào cả.

Thấy Trùng Dương khẳng khẳng, nhất quyết không nói rõ mình ở môn phái nào thì Pháp Thắng đại sư đỏ bừng mặt cả giận nói:

- Được nếu thí chủ không chịu nói, thì chỉ giao đấu chừng ba hiệp bần tăng cũng có thể đoán được thì chủ ở môn phái nào Nói dứt lời Pháp Thắng đại sư dùng thế “Thần Long Bỏ Thủ” một miếng võ trong bài “Thiếu Lâm thần quyền” nhắm ngay giữa ngực Trùng Dương phóng ra một chưởng, một trận cuồng phong theo chưởng pháp bay ra, sức mạnh như vũ bão Trùng Dương vội nhảy lùi lại sau mấy bước, cong mình vái chao, người cúi rạp xuống gần mặt đất đồng thời phát hai tay áo nhắm trúng lộ Pháp Thắng đại sư phóng tới, chỉ nghe thấy hai tiếng vù vù cản bật chưởng phong của đại sư trở lại Pháp Thắng đại sư thấy chàng xuất lộ lạ lùng như vậy, lập tức làm cong năm ngón tay lại như móng chim ó xuất luôn thế “Thiếu Lâm Ó Trảo Công” giơ tay muốn chộp luôn lấy tay áo của họ Vương Không dè họ Vương thân pháp lanh lẹ khôn cùng, chỉ thấy chàng quay ngất mình một cái, tay trái quay một vòng tròn ở trên đầu, đồng thời tay áo mặt bỗng vút nhanh như tên bắn nhắm mặt đại sư phát tới Trùng tuy nhẹ nhàng nhưng chưởng phong thật là ghê gớm, phát ra một luồng gió nóng bỏng. Pháp Thắng đại sư giật mình cả sợ vội dùng thế “Thiệt Bản Kiềm” hạ bán thân không cử động, thượng bán thân ngã rạp về đằng sau, nhường cho chưởng pháp của họ Vương bay qua, bỗng thấy Vương Trùng Dương đã quay tít người đi, lưng hướng về Pháp Thắng đại sư Pháp Thắng đại sư càng hết sức kinh ngạc đã mấy chục năm trời huấn luyện võ công, đã từng giao đấu rất nhiều mà đại sư chưa hề thấy ai xuất thủ lạ lùng như thế, bèn vội dùng một thế “Kim Pháp Thám Trảo” đánh thẳng ra, bỗng thấy đánh ào một cái, một trận cuồng phong tụt trong tay áo của Trùng Dương từ trên bay tới, lại từ dưới bay lên như hai con rắn độc cuốn vào hai bên ức Thế võ lạ lùng này, Pháp Thắng đại sư chẳng bao giờ nghĩ tới, tự nghĩ mình đã tập luyện nội công luôn mấy chục năm trời, có thể nói là đã tới trình độ cao thâm dù cho có trúng tay áo phát này cũng chẳng nhằm gì bèn đưa luôn hai tay chụp lấy Nào ngờ, chỉ nghe thấy hai tiếng “phật, Phật” hai tay đại sư đã bị tay áo đánh trúng, Pháp Thắng đại sư thấy nơi bị đánh tê buốt, thì hoảng nhiên giật mình tỉnh ngộ, chỉ một ly nữa, họ Vương đánh trúng huyết đạo đại sư thì thật là nguy hiểm. Tuy vậy Pháp Thắng đại sư cũng thấy người choáng váng lao đao suýt ngã Trùng Dương đã dùng luôn thế “Kim Lý Xuyên Ba” lao mình vọt ra ngoài và nói:

- Đã ngoài ba hiệp lão thiền sư có thể nhận ra tiểu sinh ở phái nào chăng?

Pháp Thắng đại sư thấy hồ nghi mình có nói lớn lời là sẽ đoán được chàng thanh niên họ Vương này ở trong phái võ nào trong ba hiệp, không ngờ đã chẳng rõ ở môn phái chi, lại ý y mình võ công thượng thặng không thêm né tránh tự đưa người đỡ hai tay áo phát của chàng suýt nữa thì còn chi là danh dự (Thực ra Trùng Dương dùng thế võ đó chính là thế “Thủy Tụ Lưu Vân” của Toàn Chân Phái nhưng chàng giấu hai tay ở trong tay áo, đồng thời lại hơi chế biến khác đi một chút nên Pháp Thắng đại sư có học cao biết rộng tới đâu cũng không làm sao đoán nổi).

Đại sư nén giận không nổi quát lớn:

- Tiểu tử vô lễ dám trêu ghẹo cả bản tăng Vừa nói dứt lời Pháp Thắng đại sư vận dụng công phu dùng “Thiếu Lâm trường quyền” đánh ra một chưởng chỉ nghe thấy tiếng gió nổi lên một hơi nóng ngùn ngụt. Chưởng phong đánh ra có một sức nóng và phát ra như một trận cuồng phong thì biết rằng bản lĩnh của đại sư đã tới kỳ thâm hậu tuyệt kỹ Nên chẳng dám coi thường nữa, vội tọa rạp người xuống tránh, đồng thời cũng vũ lộng thần lực sử dụng bài “Thái Ất quyền pháp” của phái Toàn Chân ra đối địch, trông nào khác cho con rắn nước hơi dưới biển, lả lướt như nhánh liễu nghiêng mình trước gió biển ảo khôn lường Tôn Trụ thiền sư ở ngoài quan sát, trông thấy rõ ràng bèn nói to:

- Vương thí chủ, té ra ngươi là môn đồ của phái Toàn Chân Tôn Trụ thiền sư thật không hổ danh là Trưởng giáo Phương trượng của Thiếu Lâm tự chỉ mới thấy Vương Trùng Dương sử dụng một phần bí pháp của phái Toàn Chân đã hiểu rõ ngay Thiền sư nói chưa dứt lời, bỗng nhiên thấy ở cửa chùa vang lên mấy tiếng chuông, Tôn Trụ thiền sư ngạc nhiên chẳng biết có chuyện gì, đã thấy có bốn vị hòa thượng chạy vào thưa lớn:

- Thưa Phương trượng ở ngoài thiền môn có một vị tự xưng là Thanh Hư chân nhân xin vào yết kiến, xin Phương trượng định đoạt Thanh Hư chân nhân ẩn cư tại Thái Thất Sơn trong hang “Bách Cầm” cách Thiếu Lâm tự chỉ có một ngọn núi, dĩ nhiên Tôn Trụ thiền sư đều biết rõ, nhưng Thanh Hư chân nhân ngày ngày thường đi du lịch khắp mọi nơi tuyệt nhiên không hề đến Thiếu Thất Sơn và cũng không hề giao du với hòa thượng trong Thiếu Lâm tự, nên mọi người ai cũng tưởng ông ta là một tu sĩ tầm thường chứ có dè đây ông ta chính là Chương môn phái Toàn Chân Tôn Trụ thiền sư nghe báo như vậy còn đang lấy làm ngạc nhiên phân vân chưa biết quyết định thì Trùng Dương nghe tiếng vội nhảy vọt ra ngoài và nói lớn:

- Xin đại sư hãy ngừng tay, sự phụ tôi đã tới đó Chàng vừa thốt xong câu nói thì toàn thể môn đồ của Thiếu Lâm tự đều giật mình kinh ngạc không ngờ người đạo sĩ của Thái Thất Sơn là Thanh Hư chân nhân ngày thường chẳng ai thấy ông luyện tập võ nghệ bao giờ nay thốt nhiên thấy ông có một đồ đệ còn tuổi trẻ mà công phu đã quá cao siêu Lúc đó Pháp Thắng đại sư đã mang hết tài lực bình sinh quyết áp đảo kỳ được Trùng Dương nào ngờ liên tiếp đến mấy chục hiệp vẫn bắt phân thắng bại

Tuy thấy Trùng Dương đã nhảy ra khỏi vòng chiến và kêu xin ngừng tay, nhưng trong lúc tức giận Pháp Thắng đại sư không nghe tung mình đuổi theo quát to:

- Dù cho sự phụ mi tới đây cũng không sao, ta phải quyết cho mi một vài quyền để trị tội mi đã cả gan phạm thượng Vừa nói dứt lời, Pháp Thắng đại sư quay tít tay quyền phóng một lúc luôn bốn chưởng, đỉnh ninh phen này dầu cho họ Vương bản lĩnh có cao siêu đến đâu, cũng không sao thoát khỏi, chỉ thấy một luồng gió lốc bay ra, bụi bay mù mịt, nhằm khắp bốn phía Trùng Dương công kích mãnh liệt Không dè bản lĩnh của Trùng Dương đã tới kỳ tuyệt diệu, thân

pháp chàng nhanh nhẹn biến ảo vô lường chỉ thấy chàng thoăn thoắt tránh đông né tây Chẳng những đã tránh khỏi sự tấn công dữ dội của Pháp Thắng đại sư mà chàng còn sử dụng một thế võ tuyệt kỹ là “Cắt Mai chỉ”, đã đâm vào mạch môn hai tay của Pháp Thắng đại sư, vì không có dã tâm gây thù oán cho nên Trùng Dương không vận dụng hết toàn lực chỉ đâm nhẹ mà thôi Tuy nhiên hai mạch môn ở cách tay của đại sư của in hẳn lên ngón tay đỏ như huyết và sưng vù lên, Pháp Thắng đại sư cả giận vung tay toan xông vào đánh nữa Tôn Trụ thiền sư dơ tay ra hiệu ngăn lại và nói:

- Thôi hãy ngừng ta, nay đích thân sự phụ của Vương thí chủ tới đây thì ta để giải quyết Nói đoạn, thiền sư lại quay ra nói với mấy vị hòa thượng gác cửa rằng:

- Các ngươi hãy ra mời vị đạo trưởng đó vào Đại Hùng Điện, chúng ta sẽ ra đó nghênh tiếp Nói xong, Tôn Trụ thiền sư đưa tay ra hiệu cho tất cả các môn đồ theo thiền sư ra Đại Hùng Điện, Vương Trùng Dương cũng nổi gót theo sau

Ra tới nơi đã thấy Thanh Hư chân nhân ở đó đợi rồi, hai bên đều chấp tay thi lễ, Trùng Dương vội cúi đầu làm lễ sư phụ đoạn đi ra đằng sau Thanh Hư chân nhân khoan tay đứng hậu Thanh Hư chân nhân khoan thai nghiêm chỉnh hỏi rằng:

- Kính thưa lão Phương trọng, tiểu đồ ba năm mới về Tùng Sơn một lần, chẳng hay đã có điều cho xúc phạm tới quý tự, mà bị người của quý tự chặn đường đón lối bắt ép tới đây để trừng phạt đó là vì có gì, xin lão Phương trọng chỉ bảo cho bản tăng đặng rõ Tôn Trụ thiền sư thấy Thanh Hư chân nhân đôi mắt sáng quắc, tiếng nói sang sảng, hai huyết thái dương nổi cao thì biết không phải tu sĩ tầm thường, mà người đồ đệ của ông ta một lúc đã hạ cả ba môn đồ cao thủ của mình, nếu nay mình nhất đán cố chấp chưa chắc đã mang được phẩm thắng lợi mà còn mang tiếng với võ lâm các giới, nên Thiền sư ôn tồn trả lời:

- Môn đồ của bản tăng thật là lỗ mãng không dè Vương thí chủ là cao đồ của Đạo trưởng nên trót xúc phạm nhưng cũng chưa có điều chi đáng tiếc xảy ra Thanh Hư chân nhân thấy Tôn Trụ thiền sư râu tóc bạc phơ, mà thân hình còn quắc thước, tiếng rồn rảng tỏ ra là một người có nội lực, công phu rất cao thâm, lại thấy Thiền sư nói năng lễ độ thì đem lòng ngưỡng mộ vội chấp tay vái dài rồi nói:

- Thật ra lỗi tại tiểu đồ, hậu sinh chưa biết oai danh của quý tự, nên đã mạo muội xúc phạm, cũng mong lão Phương trọng nể mặt bản đạo mà lượng thứ cho tiểu đồ Nói xong, Thanh Hư chân nhân quay lại trách quở Trùng Dương:

- Cũng may, các vị Thiền sư nương tay, nếu không thì thật uổng công ta dạy bảo Quả mắng xong, Thanh Hư chân nhân bắt Trùng Dương tạ tội với Tôn Trụ thiền sư. Tuân theo lời dạy của sự phụ Trùng Dương bước ra cuối đầu tạ tội với

lão Phương trượng Tôn Trụ thiền sư nghe Thanh Hư chân nhân quả phạt đồ đệ và dùng lời lẽ khiêm nhường, thì cũng thấy hơi thẹn trong lòng gượng cười nói:

- Đây một phần lớn cũng do sự lỗ mãng của lũ tiểu tăng bản sự gây ra Quý cao đồ có một bản lĩnh phi thường, thật là hậu sinh khả úy Hôm nay bản tăng cũng có chút việc cần, không tiện lưu giữ Đạo trưởng, xin hẹn bữa khác. Đạo trưởng có đi qua xin ghé bản tự đàm đạo nhau nhiều hơn Thanh Hư chân nhân nghe nói biết ý Tôn Trụ thiền sư không muốn tiếp mình nên chấp tay cáo từ lão Phương trượng đáp lễ và sai tri khách tiễn hai thầy trò ra khỏi chùa Thanh Hư chân nhân và Trùng Dương đi khỏi chùa được hơn mười dặm, đến lúc không trông thấy bóng Thiếu Lâm tự đâu nữa, lúc đó Thanh Hư chân nhân mới hỏi Trùng Dương đầu đuôi câu chuyện, chàng vội kể lại cho Thanh Hư chân nhân nghe, nào là khi mới xuống núi gặp Âu Trần hòa thượng đón đường và một số hòa thượng ép buộc phải tới Thiếu Lâm tự, rồi chàng đánh ngã mười tám vị La Hán Mộc Nhân ra sao đồng thời hạ ba vị trong Ngũ lão của Thiếu Lâm tự thế nào, như dùng thần công bại Huệ Không, đại lung phá Ngô Thiện, chưởng pháp ghẹo Pháp Thắng thiền sư, nhất nhất kể hết cho Thanh Hư chân nhân nghe Thanh Hư chân nhân tươi nét mặt nói:

- Ta không ngờ võ công của con chóng tiến bộ như vậy, thực thầy cũng không ngờ Con hãy đi đến các tỉnh phía Nam xem xét, ba năm nữa con trở về thầy sẽ truyền thụ cho con môn “Nhất Dương chỉ” là môn tuyệt kỹ của phái Toàn Chân. Lúc đó, con có thể trở thành thiên hạ đệ nhất danh Trùng Dương ý muốn hỏi thầy xem tại sao gọi là Nhất Dương chỉ, nhưng tự nghĩ ba năm nữa sư phụ sẽ truyền dạy cho mình. Lúc đó cũng chưa muộn, nên chàng bèn lạy tạ, từ biệt thầy, nhắm phía Nam thẳng tiến. Thanh Hư chân nhân cũng quay về hang Bách Cầm Lân này, Trùng Dương đi từ Bắc sang Nam. Thoạt tiên, chàng đi từ tỉnh Hà Nam tới Hồ Quang, du lãm những thắng cảnh danh tiếng như “Nam Nhạc Hành Sơn” rồi lại từ Hồ Nam vào Bách Nguyệt đào khắp các tỉnh:

Xuyên, Điền, Quế... xem xét nhân tình, ngao du thắng cảnh Thâm thoát đã được ba năm, chàng lập tức quay về Tùng Sơn theo lời căn dặn của sư phụ, thẳng đường vào hang Bách Cầm để bái kiến Thanh Hư chân nhân, chàng bỗng thấy Chu Bá Thông từ trong hang bước ra, nước mắt đầm đìa, vừa đi vừa khóc...

Trùng Dương giật mình kinh hãi, vội chậm lại hỏi cho biết vì sao khóc lóc như vậy...